

Utorok 3. pôstneho týždňa

Mt 18,21-35

Stále odpúšťanie

Povzbudiť k častejšiemu proseniu o odpustenie a k častému odpúšťaniu druhým¹

„Milosrdný Boh Otec, ktorý smrťou a zmŕtvychvstaním svojho Syna zmieril svet so sebou a zoslal Ducha Svätého na odpustenie hriechov, nech ti službou Cirkvi udelí odpustenie a pokoj...“² Tieto slová počúvame každý raz, keď nám kňaz vo sviatosti zmierenia udeľuje rozhrešenie. Boh nepočíta, koľkokrát nám už odpustil.

Peter sa v dnešnom evanjeliu pýta Ježiša: „**Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší**“ (Mt 18,21)? Ježiš mu udáva počet 77 rás. Peter sa pýta svojho Pána ako ten, kto má učiť ľud a vykladať Božiu vôľu.

Ježišova odpoveď naráža na prastarý biblický text. Tam sa Lamech, potomok Kaina, ktorý zabil svojho brata Ábela, chváli tým, že zabije muža, ktorý ho poraní a mládenca, ktorý ho udrie. Vyhlasuje, že sa pomstí 77 rás. (porov.: Gn 4, 23n). V tejto postave Lamecha je jasne naznačené, ako ľudstvo bez Boha mravne klesá. Lamech sa vynáša nad Boha, ktorý sľúbil, že Kainovu smrť potresce sedemkrát, Lamech sa pomstí krutejšie, krivdu potresce totiž až 77- krát.³

Nesmierna zloba od počiatku vždy marila Božiu spásnu vôľu. Preto všetko dobré nakoniec ostáva bez účinku tak dlho, pokiaľ na zlo neodpovie rovnakou mierou. Najskôr tam, kde má posledné slovo odpustenie, zvíťazí dobro! Takto neobmedzene odpúšťať, požaduje Cirkev Ježiša Krista. „**Nie sedem rás, ale sedemdesiatsedem rás**“ (Mt 18,22b).

Sedmička navyše má v biblii hlboký význam. Číslo sedem znamená plnosť. No a 77 sa prekladá ako plnosť plnosti. To znamená, že Ježiš odpovedal Petrovi, že má odpúšťať plnosťou plnosti, teda má odpúšťať stále.

Boh nám odpúšťa stále. Chce nám odpustiť a čaká, kedy ho o to poprosíme. Nie je ľahké prosiť o odpustenie, pretože vtedy si musíme uznať svoju vinu, slabosť a nedokonalosť. Nuž sme slabí, nedokonalí a Boh to vie. Pochopí to, že zhrešíme a je rád, keď úprimne prosíme o odpustenie. Ibaže my musíme začať prví, nemôžeme byť pyšní a natoľko nerozumní, že budeme zotrvať v hriechu a nepoprosíme Pána o odpustenie. Chce nám odpustiť a navyše On tak odpúšťa, že nepamätá. Keď Boh stvoril človeka, svätopisec v knihe Genezis uvádza, že stvoril ho na svoj obraz a na svoju podobu (porov. Gn 1,27). My sme teda podobní Bohu a týka sa to aj podobnosti v odpúšťaní. Tak, ako Boh odpúšťa nám, aj my máme odpúšťať našim blíznym. Áno, ten vedľa nás, ktorý nám ublížil, zaslúži si naše odpustenie, ak oň poprosí. A ak nepoprosí, potom je potrebné modliť sa za neho, aby znova prebudil svoje svedomie a

¹ Porov.: MAJCHER, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.

² Jednotný katolícky spevník. Trnava : SSV, 1991, s. 104.

³ Porov.: HERIBAN, J.: Poznámka ku Gn 4, 23. In: Sväté písmo Starého i Nového zákona. Trnava : SSV, 1998, s. 51.

uznal si svoju vinu a napravil pokazené. Je ťažké odpúšťať, ale každý z nás to dokáže a zvládne. Je nádherné mať odpustené, tak nešetrimo ani my naším odpustením.

Pedro Arrupe pôsobil ako misionár v Japonsku o odpustení rozpráva takúto skúsenosť: Raz som deťom vysvetlil hodnotu obety pre Krista. Jedného dňa sa dve deti, ktoré pravidelne prichádzali na vyučovanie, veľmi pohádali tak, že prerušili medzi sebou všetky „diplomatické styky“. Ich spolužiaci mi situáciu opísali tak, že Takeosan, jeden z tých dvoch, bol veľmi zlý, každá maličkosť ho rozčúli. Udalosť ma zaujímala, lebo medzi oboma býval pekný vzťah. Icuosan mal osem rokov a to stačilo, aby mohol ísť sám po ulici. Kým Takeosan mal iba päť rokov a bez sprievodu nemohol ísť domov. Keďže obaja bývali blízko seba, Icuosan bral Takeosana na vyučovanie náboženstva. Ten večer stáli pred problémom. Pohádali sa a museli ísť domov. Čakal som, ako sa spor urovná. Kým som ešte hovoril s poslednými chlapcami pri odchode, videl som, ako Icuosan vstal a nerozhodne prišiel k Takeosanovi. Povedal mu niečo, čomu som nerozumel. Museli to byť priateľské slová, lebo tvár Takeosana sa zmenila. Nerozprávali sa, ale napokon spolu odišli. Veď malý Takeosan sa nemohol sám vrátiť domov. Keď bolo po všetkom, našiel som v škatuli na lístočky detí, čo sme mali spáliť pred obrazom Božského Srdca, lístok bez podpisu, ktorého obsah však celkom jasne prezrádzal autora: „Ježišu, pre teba som uzavrel s Takeosanom mier, hoci on je vinný, a nie ja. Keďže ťa mám rád, odvediem ho domov, akoby sa nič nebolo stalo.“ Tento človečik, čo doma a v škole počúval, že pomsta nie je čnosť, vedel skrotiť svoju zúrivosť, svojmu sokovi ponúknuť pokoj a priateľstvo, a čo je dôležité, pomôcť mu. Mal ešte len osem rokov, a predsa už chápal, čo znamená druhému odpustiť; vedel, že keď sa premôže, podá najlepší dôkaz svojej lásky.⁴

Osemročné dieťa, ktoré nepoznalo dlho Ježiša, z lásky k nemu dokázalo odpustiť. A ako je to s nami a s našou láskou k Ježišovi?

Boh nepočíta koľkokrát nám už odpustil a nebude počítat', koľkokrát nám ešte odpustí. Je to pre nás výzva – prosit', ďakovať, chváliť a odpúšťať.

Amen.

⁴ Porov.: ARRUPPE, P.: *Misionár v Japonsku*. Trnava : SSV, 1992, s. 25 – 26.